

JEŽÍŠ JE BŮH, KTERÝ NÁS MILUJE

Moji milí ministranti!

Rád bych se spolu s vámi zamyslel nad Boží láskou v jejím nejkrásnějším a nejkonkrétnějším projevu. Kde se nám Boží láska takto projevuje? V Eucharistii. Ježíš se stal člověkem, a protože chtěl zůstat s námi, proměnil chléb a víno ve své tělo a krev, aby – tím, že je budeme jíst a pít – se Boží láska mohla stát naší vlastní láskou.

Velké tajemství Eucharistie spočívá v tom, že Boží láska se nám nabízí nikoliv abstraktně, ale zcela konkrétně; ne jako vzor nebo teoretický návod, ale jako potrava našeho denního života. Eucharistie nám otevírá cestu, abychom přijali Boží lásku za svou. Ježíš to vysvětluje slovy: „Vždyť mé tělo je skutečný pokrm a má krev je skutečný nápoj. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm. Jak mne poslal živý Otec a já žiji z Otce, tak i ten, kdo jí mne, bude žít ze mne.“ (Jan 6, 55–57).

Šance na výhru pro nové i současné čtenáře!!!

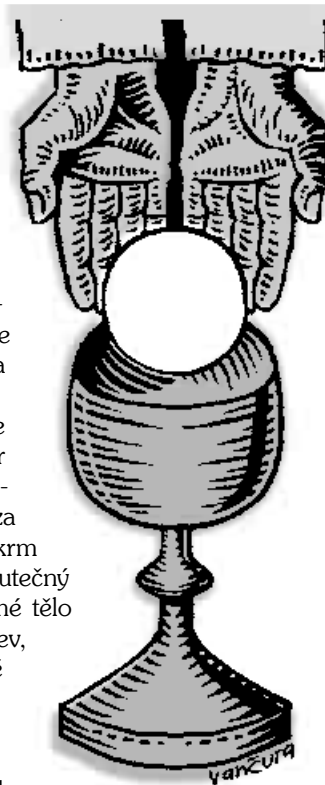
Vítáme naše nové čtenáře. Už v lednovém čísle Tarsicia, které jsme vám po obdržení objednávky rádi zaslali, jste si mohli přečíst, jak probíhá slosování elektronických i papírových objednávek. No a tak vás jistě nepřekvapí, že jsme krabičku zase po osmi týdnech vysypali a z malé hromádky vylosovali Martina Novotného z Bruntálu, který i tentokrát získává pěknou knížku, a to Nevšední příběhy z Karmelitánského nakladatelství.

Ale pozor!!! To není pro dnešek všechno! Kdo si objedná Tarsicia na doporučení kamaráda, který už Tarsicia odebírá, a uvede na objednávce jeho jméno a adresu (případně číslo jeho štítku), má šanci vyhrát zajímavou odměnu nejen pro sebe, ale i pro kamaráda, který mu Tarsicia doporučil!

Staňte se agenty svého časopisu mezi kamarády! Doporučte jim Tarsicia a vyhrajte super cenu!!!

Děkujeme knihkupectví Jonáš, prodejně Karmelitánského nakladatelství v Litoměřicích, které nám darovalo knižní odměny do našich soutěží.

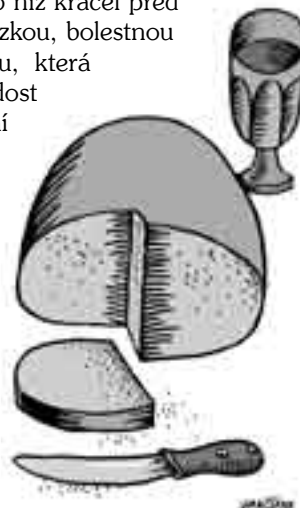

Kdykoli tedy přijmeme tělo a krev Ježíše v Eucharistii, dává se nám jeho láska – tatáž láska, kterou projevil na kříži. Je to Boží láska ke všem lidem, ve všech dobách a na všech místech, láska k lidem všech náboženství a vyznání, všech ras a tříd, všech kmenů a národů, láska ke všem hříšníkům i svatým.

Na kříži Ježíš ukázal, kam až Boží láska sahá. Je to láska, která objímá dokonce i ty, kteří ho ukřižovali. Když Ježíš visí přibit na kříži, zcela zlomen a zbaven všeho, modlí se ještě za své katy: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí!“ (Lk 23, 34). Ježíšova láska k nepřátelům nezná mezí. Modlí se dokonce i za ty, kteří ho odsoudili k smrti. To ona, Boží láska k nepřátelům, se nám nabízí v Eucharistii! Odpustit našim nepřátelům není v naší moci, je to Boží dar.

Přátelé Boží, proto je tak důležité učinit z Eucharistie střed našeho života. Skrze ni přijímáme lásku, která nás činí schopnými jít cestou, po níž krácel před námi Pán Ježíš: úzkou, bolestnou cestou, ale cestou, která nám dá pravou radost a pokoj a umožní nám, abychom zviditelnili nenásilnou lásku Boha v tomto světě. Kéž se tak stane! Amen.

P. Augustin
Jan Špaček
CFSsS

Josef Janšta

Mladí přátelé v m

mnozí z vás jste už byli v petrskou baziliku ve Va neopomenuli sestoupit jsou uloženy ostatky pa je kardinál Josef Beran, nebyl, a přesto je tu po bec správné, že je tu ulo

Josef Beran

se narodil 29. prosince 1888 v Plzni. Dětství prožil v chudé, ale velmi zbožné rodině, kde mohlo vyrůst jeho kněžské povolání. Na kněze byl vysvěcen v Římě 10. června 1911, od roku 1939 se stal profesorem teologické fakulty Karlovy univerzity.

V roce 1942 se dozvěděl, že skoro všichni důstojníci armády nesložili přísahu věrnosti Hitlerovi, a proto byli posláni do koncentračních táborů. Profesor Beran se rozhodl, že za ně odslouží mši svatou. To bylo v očích gestapa neodpuštělné provinění. Proto byl zatčen a poslán do koncentračního tábora v Dachau, kde bylo tehdy uvězněno tři tisíce kněží. Když ho náčelník spolu s dalšími vězni přijímal do tábora, ukázal na kouřící komín krematoria a dodal: „Jediná cesta odtud vede tamhle tím komínem.“

Pomáhá ze svého

Vězeň Robert Angeli o Beranovi píše: „Patřil mezi nejstarší. Tehdy mu bylo padesát šest let. Byl zachumlán do starých hadrů, ale šel vzpřímeně a svěže. Upoutala mě jeho vyjasněná a usměvavá tvář. Pohled, na který se nezapomíná. Tehdy se mi často přihodilo, že během jídla se ke mně nenápadně přiblížil Beran a do misky mi položil kus chleba. Vždy

Kardinál mezi papeži

ministrantské službě,

v Římě a navštívili svatopetrského křížníku. Přitom jste jistě do rozsáhlé krypty, kde leží papeži. Jedinou výjimkou, která papežem nikdy není pochována. Proč? Je to vůle? Posuďte sami:

mě pozdravil svým zvláštním úsměvem a hned zmizel. Nebyl jsem ojedinělý případ. Takhle pomáhal všem, u nichž pozoroval, že jsou v koncích se silami. Když neměl nic, přišel prohodit aspoň několik vlídných, povzbudivých slov.“

Jiný spoluvězeň napsal: „Všiml jsem si, že jednoho dne, kdy byla moc velká zima, byl Beran přikryt jen slabou přikrývkou. Silnou dal nemocnému italskému vězni. Tázal se mne, co by měl podniknout, aby získal další přikrývku. Sehnal ji. Žádal jsem ho, aby si ji ponechal. Ale jeho přikrývka byla stále v oběhu.“

Vypukl tyfus. Beran byl na pokraji života. Sám Bůh jistě pomohl zachránit tohoto drobného muže, o němž jsme říkali, že se drží při životě mimořádně silnou vůlí. Dne 29. dubna 1945 přivítal v táboře první americký tank.“

26. května se vrátil do Prahy. Navštěvoval rodiny, které ztratily otce. Těšil nemocné a sháněl pro ně léky. Ale rozdávat neměl z čeho. Jediným jeho majetkem byla stará uniforma, do které ho oblékl v táboře americký voják.

Životní zvraty

Za rok ho jmenoval papež Pius XII. pražským arcibiskupem. Při uvádění do úřadu mu předal prezident Beneš válečný kříž a vojenskou medaili první třídy.

To však byla jenom krátká epizoda pokoje v jeho životě. V roce 1948 udělali komunisté převrat a začali u nás vládnout. Jejich cílem byla postupná likvidace církve. Arcibiskup Beran byl od 19. června 1949 internován. Co to znamenalo? Celých čtrnáct roků byl uzavřen v Radvanově a hlídán státní policií. Pro lidi jako by neexistoval.

Papež Pavel VI. ho jmenoval kardinálem. Komunisté mu dovolili vycestovat do Říma, ale hned v letadle mu sdělili, že

domů se již nikdy nesmí vrátit. Do Říma přicestoval jako chudý dělník v pracovní obuvi venkovana, s breviářem pod paží. Pavel VI. ho dlouze objal. Psal se rok 1965. V té době probíhal v Římě II. vatikánský koncil. Kardinál na něm pronesl nezapomenutelný projev, ve kterém mimo jiné prohlásil: „Všechny vlády tohoto světa katolická církev naléhavě prosí, aby zásadu svobody svědomí účinně rozšířily na všechny občany, tedy i na

Kardinálovi nebylo dovoleno vrátit se do vlasti, i když po tom tolik toužil. Zůstal proto v Římě až do smrti. Zemřel v osmdesáti letech 17. května 1969. Papež Pavel VI. rozhodl, aby byl pochován do hrobky papežů v kryptě svatopetrské baziliky. Bylo a je to dodnes nesmírné vyznamenání pro tohoto biskupa. Papež tak uctil i památku všech kněží, kteří trpěli a zemřeli na následky mučení a věznění v komunistických věznicích v Československu.

Poslední slova k národu:

Kardinál Beran měl ve své době obrovskou autoritu a těšil se velké úctě. Jeho odkaz statečnosti a lásky k ubohým a chudým je nadčasový a vyzývá k dobrotě i nás. Uvedme si jeho poslední slova národu, která odvysílal vatikánský rozhlas 25. ledna 1969:

„Vy dobře víte, že já, který k vám mluvím, jsem prožil své utrpení. Ale dnes není čas na to, abychom myslili na minulost. Nemařme své duchovní síly nevražněním, nýbrž soustředme je ve vzájemné svornosti na práci, na službu bratřím, k rozkvětu naší vlasti. Budme národem dobrým a statečným! Otevřme mladým cestu k naději.“

Snad se zeptáte, jakým právem mohu taktó mluvit já, který žiji daleko od vás. Odpovím vám: Mohu tak mluvit, protože je to moje povinnost. Jsem přece z Kristova pověření váš učitel, váš vůdce, váš přítel, váš otec. Musím tak mluvit, protože věřím. Má víra je mé světlo. Mé ruce zvedají toto světlo před vaše oči, aby vás volalo, aby vás vedlo, aby vás pozdravovalo.

Kdyby snad byla tato slova posledním projevem mé věrnosti a mé lásky k vám, považujte je za můj odkaz. Neodmívejte ho, nezapomínejte na něj!“

Mladí přátelé v ministrantské službě, pokud jste při četbě pocítili dotek opravdové víry a lásky, je váš pocit určité pravdivý. Vydejte se za pravdou. Je to cesta nejednou nelehká, ale hodnotná. A mladé lidi takové cesty přece lákají...“

ty, kdo věří v Boha, aby přestaly jakýmkoliv způsobem utiskovat náboženskou svobodu. Ať jsou co nejdříve osvobozeni všichni kněží i prostí věřící, kteří pobývají po tolika letech stále ještě ve vězení pro svou náboženskou činnost...Všem věřícím nechť je zajištěna účinná svoboda vyznávat víru, zjevené pravdy šířit a vykládat a ve víře vychovávat děti.“

